

anna, allar upplýsingar um fullgildingar og uppsagnir, sem hann hefur skrásett í samræmi við ákvæði undanfarandi greina.

23. gr.

Þegar stjórn Alþjóðavinnuáskrifstofunnar kann að álita það nauðsynlegt, skal hún leggja fyrir Allsherjarþingið skýrslu um framkvæmd þessarar samþykktar og athuga jafnframt, hvort æskilegt sé að setja á dagskrá þingsins breytingar á henni allri eða hluta hennar.

24. gr.

1. Ef þingið gerir nýja samþykkt, sem breytir þessari samþykkt að meira eða minna leyti og sú samþykkt mælir ekki fyrir á annan veg, þá skal:
 - a. fullgilding aðildarríkis á hinni nýju samþykkt ipso jure hafa í för með sér tafarlausu uppsögn þessarar samþykktar, hvað sem ákvæðum 20. gr. hér að framan líður, ef hin nýja samþykkt öðlast gildi og þá frá þeim tíma er það gerðist;
 - b. aðildarríkjum ekki heimilt að fullgilda þessa samþykkt, eftir að hin nýja samþykkt gekk í gildi.
2. Þessi samþykkt skal, hvað sem öðru líður, halda gildi sínu eins og hún er að formi og efni hvað snertir þau aðildarríki, sem hafa fullgilt hana, en ekki hina nýju samþykkt.

25. gr.

Hinn enski og franski texti þessarar samþykktar eru jafngildir.

Fylgiskjal II.

Samþykkt (nr. 118) um jafnrétti innlendra og erlendra manna til almannatrygginga.

Allsherjarþing Alþjóðavinnuáskrifstofunnar, sem kom saman til 46. þings í Genf hinn 6. júní 1962 samkvæmt kvaðningu stjórnar Alþjóðavinnuáskrifstofunnar hefur samþykkt ákveðnar tillögur um jafnrétti innlendra og erlendra manna til almannatrygginga, en þetta var 5. mál á dagskrá þingsins og þar sem þingið hefur ákveðið að tillögur þessar skuli vera í formi alþjóðasamþykktar, gerir það í dag, hinn 28. júní 1962 eftirfarandi samþykkt, sem nefnist Samþykkt um jafnrétti (almannatryggingar) 1962:

1. gr.

Í þessari samþykkt hafa eftirtalin orð þær merkingar, sem hér greinir:

- a. Orðið „löggjöf“ tekur til hvers konar reglna um almannatryggingar auk laga og reglugerða.
- b. Orðið „styrkir“ tekur til hvers konar styrkja og lífeyris ásamt viðbótum og hækkunum.
- c. Orðin „styrkir veittir samkvæmt ákvæðum til bráðabirgða“ merkja annað hvort styrki, sem veittir eru fólki, sem náð hefur tilteknum aldri þegar viðkomandi löggjöf gekk í gildi, eða styrki, sem veittir eru sem bráðabirgðaráðstöfun á grundvelli atvika, sem skeð hafa eða réttindavinnslutíma, sem menn hafa áunnið sér utan núverandi landamæra aðildarríkis.
- d. Orðið „dánarbætur“ merkir sérhverja eingreiðslu, sem greidd er vegna dauða.
- e. Orðið „aðsetur“ merkir venjulegt aðsetur.
- f. Orðið „ákveðið“ merkir ákveðið í eða samkvæmt löggjöf eins og hún er skilgreind í staflið a. hér að framan.
- g. Orðið „flóttamaður“ hefur þá merkingu, sem því er gefin í 1. gr. samþykktarinnar um stöðu flóttamanna frá 28. júlí 1951.

- h. Orðin „ríkisfangslaus maður“ hafa þá merkingu, sem þeim er gefin í 1. gr. samþykktarinnar um stöðu ríkisfangslausra manna frá 28. september 1954.

2. gr.

Sérhvert aðildarríki getur undirgengizt skuldbindingar þessarar samþykktar að því er tekur til einnar eða fleiri eftirtalinnna greina almannatrygginga, um hverjar það hefur í framkvæmd löggjöf, sem tekur til þegna þess í landi þess:

- a. læknishjálp;
- b. sjúkrastyrkir;
- c. fæðingarstyrkir;
- d. örorkustyrkir;
- e. ellistyrkir;
- f. styrkir til eftirlifenda;
- g. styrkir vegna atvinnuslysa;
- h. atvinnuleysisstyrkir;
- i. fjölskyldustyrkir.

2. Sérhvert aðildarríki, sem samþykkt þessi tekur til, skal hlíta ákvæðum hennar um þá eða þær greinar trygginganna, sem það hefur undirgengizt að fullnægja.
3. Sérhvert aðildarríki skal í fullgildingarskjali sínu tiltaka þá eða þær greinar trygginganna, varðandi hverjar það undirgengst ákvæði samþykktarinnar.
4. Sérhvert aðildarríki, sem hefur fullgilt þessa samþykkt, getur síðar tilkynnt framkvæmdastjóra Alþjóðavinnuáskrifstofunnar að það undirgangist skyldur samkvæmt samþykktinni að því er tekur til einnar eða fleiri greina trygginganna, sem það hefur ekki þegar tiltekið í fullgildingarskjali sínu.
5. Tilkynningar samkvæmt 4. tölulið þessarar greinar skulu taldar óskiptur hluti fullgildingarinnar og hafa sama gildi og hún frá þeim degi, er hún var gerð.
6. Með tilliti til framkvæmdar þessarar samþykktar skal hvert það aðildarríki, sem undirgengst ákvæði hennar að því er tekur til einhverrar greinar trygginganna og hefur í gildi löggjöf, sem mælir fyrir um styrki, sem um getur í stafliðum a. eða b. hér á eftir, senda framkvæmdastjóra Alþjóðavinnuáskrifstofunnar yfirlýsingu, er greini styrki þá, sem kveðið er á um í löggjöf þess og það telur vera:
 - a. aðra styrki en þá, sem greiddir eru á grundvelli fjárframlaga frá hinum tryggðu eða vinnuveitendum þeirra, eða byggjast á starfsaldri; eða
 - b. styrki veitta sem bráðabirgðaráðstöfun.
7. Yfirlýsing sú, er um getur í 6. tölulið þessarar greinar skal gerð um leið og fullgilding fer fram, eða um leið og tilkynning samkvæmt 4. tölulið þessarar greinar er send. Að því er varðar löggjöf, sem sett er síðar, skal yfirlýsing send innan þriggja mánaða frá gildistökudegi slíkrar löggjafar.

3. gr.

1. Sérhvert aðildarríki, sem samþykkt þessi tekur til, skal innan lands síns veita borgurum annarra aðildarríkja, sem samþykktin tekur til, jafnrétti samkvæmt lögum við sína eigin borgara, bæði að því er snertir viðtæki trygginganna og rétt til styrkja, í þeim greinum, sem það hefur undirgengizt ákvæði samþykktarinnar um.
2. Þegar um er að ræða eftirlifendabætur, skal slíkt jafnrétti veitt eftirlifendum borgara aðildarríkis, sem samþykktin tekur til, án tillits til þjóðernis eftirlifendanna.
3. Ákvæðin í 1. og 2. tölulið þessarar greinar skylda ekki aðildarríki til þess að beita ákvæðum þessarar greinar um styrki í ákveðinni grein almannatrygginga gagnvart borgurum annars aðildarríkis, sem hefur löggjöf um þá grein trygginganna, en veitir borgurum fyrrnefnda ríkisins ekki jafnrétti á því sviði.

4. gr.

1. Jafnrétti til styrkveitinga skal veitt án nokkurra skilyrða um búsetu, þó þannig að jafnrétti með tilliti til styrkja samkvæmt tiltekinni grein almannatrygginga má binda skilyrði um búsetu, þegar um er að ræða borgara aðildarríkis, sem samkvæmt lögum gerir búsetu í landinu að skilyrði fyrir slíkum styrkjum.
2. Þrátt fyrir ákvæði 1. töluliðs þessarar greinar má binda veitingu styrkja þeirra, sem nefndir eru í lið 6. a. í 2. gr. — aðra en læknishjálp, sjúkrastyrki, styrki vegna atvinnuslysa og fjölskyldustyrki — skilyrði um það, að styrkþegi hafi búið í landi aðildarríkis, samkvæmt hvers lögum styrkurinn er veittur, eða þegar um er að ræða eftirlifanda, að hinn látni hafi búið þar ákveðinn tíma, sem ekki sé lengri en:
 - a. sex síðustu mánuðirnir áður en sótt er um fæðingarstyrk eða atvinnuleysisstyrk;
 - b. fimm síðustu árin áður en sótt er um örorkustyrk eða áður en dauða bar að höndum þegar um eftirlifendastyrk er að ræða;
 - c. tíu ár eftir 18 ára aldur, þar með talin fimm síðustu árin áður en sótt er um ellistyrk.
3. Sérstakar reglur má setja um styrki veitta á millibilsstigi.
4. Reglur, sem nauðsynlegar kunna að vera til þess að koma í veg fyrir að fleiri tegundir styrkja séu greiddar samtímis, skulu settar með sérstökum samningum milli hlutaðeigandi aðildarríkja eftir því sem þörf krefur.

5. gr.

1. Til viðbótar ákvæðunum í 4. gr. skal hvert það aðildarríki, sem hefur undirgengizt skyldur samkvæmt þessari samþykkt, að því er tekur til viðkomandi greina trygginganna, tryggja bæði sínum eigin borgurum og borgurum annarra ríkja, sem hafa undirgengizt skyldur samkvæmt samþykktinni varðandi þá eða þær greinar, sem um er að ræða, veitingu örorkustyrkja, ellistyrkja, eftirlifendastyrkja og dánarbóta og lifeyri vegna atvinnuslysa, þegar þeir dvelja erlendis, enda séu gerðar ráðstafanir í þessu skyni í samræmi við 8. gr.
2. Þegar um er að ræða búsetu erlendis má binda greiðslu örorkustyrkja, ellistyrkja og eftirlifendastyrkja þeirrar tegundar, er um getur í 6. tölulið a. í 2. gr., því skilyrði að hlutaðeigandi aðildarríki séu þátttakendur í ráðstöfunum til viðhalds réttindum, sem um ræðir í 7. gr.
3. Ákvæði þessarar greinar taka ekki til styrkja, sem greiddir eru á millibilsstigi.

6. gr.

Til viðbótar ákvæðunum í 4. gr. skal sérhvert aðildarríki, sem hefur undirgengizt skuldbindingar samþykktarinnar um fjölskyldustyrki, tryggja fjölskyldubætur bæði til handa þegnum sínum og þegnum hvers þess aðildarríkis, sem hefur undirgengizt skuldbindingar samþykktarinnar um þá grein trygginganna, vegna barna, sem dvelja í landi hvers slíkt aðildarríkis.

7. gr.

1. Aðildarríki, sem þessi samþykkt tekur til, skulu, með þeim skilyrðum, sem hlutaðeigandi aðildarríki hafa orðið ásátt um í samræmi við 8. gr., leitast við að taka þátt í áformum um viðhald áunninna réttinda og réttinda, sem verið er að ávinna samkvæmt löggjöf þeirra fyrir þegna aðildarríkja, sem þessi samþykkt tekur til, að því er varðar allar þær greinar almannatrygginga, sem hlutaðeigandi aðildarríki hafa undirgengizt að hlíta ákvæðum samþykktarinnar um.
2. Í slíkum áætlunum skal sérstaklega kveðið á um samlagningu tímabila trygginga, starfs eða búsetu og samsvarandi tímabila varðandi öflun, viðhald eða endurheimt réttinda og útreikning styrkja.

3. Útgjöld vegna örorku-, elli- og eftirlifendastyrkja, sem þannig eru ákveðnar, skulu annað hvort skiptast milli hlutaðeigandi aðildarríkja eða greiddast af því aðildarríki í hvers landi styrkþeginn býr, eftir því sem um semst milli hlutaðeigandi aðildarríkja.

8. gr.

Aðildarríki, sem samþykkt þessi tekur til, geta fullnægt skyldum sínum samkvæmt ákvæðum 5. og 7. gr. með því að fullgilda samþykkt frá 1935 um viðhald lífeyrisréttinda fólks sem flytur á milli landa, með því að beita ákvæðum þeirrar samþykktar samkvæmt gagnkvæmum samningi eða með samningum tveggja eða fleiri aðila, sem gefa þessum skuldbindingum gildi.

9. gr.

Með samningum milli aðildarríkja má vika frá ákvæðum þessarar samþykktar. Slíkir samningar hafa ekki áhrif á réttindi og skyldur annarra aðildarríkja og skulu þeir hafa að geyma ákvæði um viðhald réttinda, sem verið er að ávinna og áunninna réttinda með skilyrðum, sem eru í heild a. m. k. jafn hagstæð og þau sem samþykktin ákveður.

10. gr.

1. Ákvæði þessarar samþykktar taka til flóttamanna og ríkisfangslausra án nokkurra skilyrða um gagnkvæmi.
2. Þessi samþykkt tekur ekki til sérstakra reglna um opinbera starfsmenn, fórnarlömb stjórnvalda eða um opinbera framfærslu.
3. Þessi samþykkt skuldbindur ekki aðildarríki til þess að beita ákvæðum hennar um menn, sem í samræmi við ákvæði alþjóðasamninga eru undanskildir tryggingalöggjöf þess.

11. gr.

Aðildarríki, sem samþykkt þessi tekur til, skulu veita hvert öðru ókeypiss aðstoð stjórnarvalda til þess að auðvelda framkvæmd samþykktarinnar og framkvæmd laga um félagslegt öryggi.

12. gr.

1. Þessi samþykkt tekur ekki til styrkja, sem gjaldfallnir voru fyrir gildistöku samþykktarinnar fyrir hlutaðeigandi aðildarríki, að því er tekur til þeirrar greinar trygginganna, sem styrkurinn heyrir undir.
2. Með samningum milli tveggja eða fleiri ríkja skal ákveða að hve miklu leyti samþykktin skuli taka til styrkja vegna atvika, sem gerzt hafa áður en hún tók gildi hjá hlutaðeigandi aðildarríki að því er tekur til þeirrar greinar trygginganna, samkvæmt hverri styrkurinn greiðist. Séu slíkir samningar ekki fyrir hendi, skal þetta ákveðið með lögum hlutaðeigandi ríkis.

13. gr.

Þessi samþykkt skal ekki talin breyta neinni gildandi samþykkt.

14.—21. gr.

Þessar greinar eru samhljóða 17., 18. og 20.—25. gr. samþykktar nr. 117 (Fskj. I.).

Fylgiskjal III.

Samþykkt (nr. 119) um öryggisbúnað véla.

Allsherjarþing Alþjóðavinnuálastofnunarinnar, saman komið til 47. þingsetu sinnar í Genf hinn 5. júní 1963, samkvæmt kvaðningu stjórnar Alþjóðavinnuálastofnunarinnar, hefur samþykkt ákveðnar tillögur um bann við sölu, leigu og notkun véla, sem eigi hafa nægilegan öryggisbúnað, en tillögur þessar voru 4. mál á